

Adele Bloemendaal

"Het huwelijk"

Visit "[Het huwelijk](#)" on MotoLyrics.com

Toen hij bespeurde hoe de nevel van de tijd
In d'ogen van zijn vrouw de vonken uit kwam doven
Haar wangen had verweerd, haar voorhoofd had
doorkloven
Toen wendde hij zich af en vrat zich op van spijt

Hij vloekte en ging te keer en trok zich bij de baard
En mat haar met de blik, maar kon niet meer begeren
Hij zag de grootste zonde in duivelsplicht verkeren
En hoe zij tot hem opkeek als een stervend paard

Maar sterven deed zij niet, al zoog zijn helse mond
Het merg uit haar gebeente, dat haar toch bleef
dragen
Zij dorst niet spreken meer, niet vragen of niet klagen
En rilde waar ze stond, maar leefde en bleef gezond

Hij dacht: Ik sla haar dood en steek het huis in brand
Ik moet de schimmel van mijn stramme voeten wassen
En rennen door het vuur en door het water plassen
Tot bij een ander lief in enig ander land

Maar doodslaan deed hij niet, want tussen droom en
daad
Staan wetten in de weg en praktische bezwaren
En ook weemoedigheid die niemand kan verklaren
En die des avonds komt, wanneer men slapen gaat

Zo gingen jaren heen, de kinderen werden groot
En zagen dat de man die zij hun vader heetten
Bewegingloos en zwijgend bij het vuur gezeten
Een godvergeten en vervaarlijke aanblik bood

Visit [Adele Bloemendaal](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.